Scris de Antonia Luiza Zavalic
Joi, 07 Noiembrie 2013 15:01 -

Îmi place să cred că Dumnezeu Însuşi se ridică pe carne şi răspunde la rugăciuni ca la un anotimp care plouă în ochii suplicanţilor.

Câteodată mă doare zâmbetul

şi îl panseaz ca pe o rană care o închid într-o colivie cu păsări care aşteaptă

să crească o pistă mare unde se decolează safe.

Va creşte înăuntru

şi-o voi pipăi cu degetele mirosind a întuneric

voi da de păsări şi le voi muta în alte colivii cu gratii şterse,

ele vor sta cuminţi.

N-aş putea spune niciodată câţi îngeri

mă vizitează în timpul lor, sau câte ferestre au vedere spre mine

şi câţi oameni se opresc să privească.

Câteodată sunt tristă şi n-aş scrie pentru nimic, căci trupul îmi curge ca o cerneală

care caută să păteze aceeaşi hârtie până o rupe.

Chiar azi mi-am epuizat suflarea pe o bucată de zid

trecătorii s-au dus mai departe

pe străzi inutile cu umbrelele lor acoperite

de gânduri.

Am un timp cu clopote

şi o joi care se repetă în fiecare ceas

un ceas fără limbă, în care mă opresc de câte ori nu ştiu să mă plâng

sau de câte ori plâng fără să mă ştiu.

AUTOR: ANTONIA LUIZA ZAVALIC

www.sighet-online.ro

7 noiembrie 2013